

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 418/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, Štúrova 20, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 18 Cb 185/2013-95 z 28. marca 2019, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 40/2019-135 z 12. novembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 38/2020 z 20. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 9. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 185/2013-95 z 28. marca 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cob 40/2019-135 z 12. novembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obdo 38/2020 z 20. augusta 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sa sťažovateľka žalobou z 31. mája 2011 podanou na okresnom súde a vedenou pod sp. zn. 18 Cb 132/2011 proti žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplatenia sumy 8 129,12 eur s príslušenstvom. Sťažovateľka na základe zmluvy o nájme

nehnutelností uzavretej so žalovanou a dodatku k zmluve platila nájomné v zmysle vystavených faktúr, avšak v dôsledku nepresného určenia parciel a neužívania predmetu nájmu v celosti si sťažovateľka uplatnila za určité obdobie bezdôvodné obohatenie. V priebehu súdneho konania podala sťažovateľka návrh na rozšírenie petitu žaloby, a to o určenie, že nájomná zmluva č. 4848174131-2-2003 uzavretá so žalovanou 1. apríla 2013 (ďalej len „nájomná zmluva“) je neplatná. Okresný súd uznesením z 27. decembra 2012 pripustil zmenu petitu žaloby a následne uznesením z 23. apríla 2013 vylúčil nárok týkajúci sa zaplata sumy 8 129,12 s príslušenstvom na samostatné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 Cb 185/2013 (uvedené konanie, resp. rozhodnutia v ňom vydané sú predmetom ústavnej sťažnosti).

2.1. Okresný súd napadnutým rozsudkom z 28. marca 2019 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.2. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 4 146,88 eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti, t. j. nad sumu 4 146,88 eur s príslušenstvom, rozsudok zrušil vrátane výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V rámci odôvodnenia krajský súd uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa premlčania nárokov uplatnených sťažovateľkou, keďže nezistil žiadne dôvody na neuznanie námietky premlčania vznesenej žalovanou, preto v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Vo zvyšnej časti sa s názorom okresného súdu nestotožnil, pretože v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 Cb 132/2011 bolo rozhodnuté, že nájomná zmluva medzi stranami sporu je platná a keďže sa súd prvej inštancie dokladmi, ktoré by mohli nasvedčovať dôvodnosti nároku, dostatočne nezaoberal, krajský súd jeho rozsudok v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

2.3. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 20. augusta 2020, ktorým dovolanie uplatnené podľa § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v úvode ústavnej sťažnosti poukázala na skutočnosť, že mala záujem kúpiť nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, pretože v ich bezprostrednej blízkosti vlastnila budovu skladu a predajne stavebných hmôt. Kúpe nadbytočného majetku, ktorý bol vo vlastníctve žalovanej, však podľa jej požiadaviek mal predchádzať päťročný nájomný vzťah. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka uzavrela so žalovanou nájomnú zmluvu. Ďalšou z požiadaviek žalovanej bolo, že uchádzač o kúpu nesmie byť jej dlžníkom, čo sťažovateľka mohla splniť len plnením, priebežným platením nájmu. Podstatná okolnosť, ktorú podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy v rámci napadnutých rozhodnutí nezohľadnili, spočíva v tom, že „do času, kým nebolo doručené zo strany [redacted] oznámenie, že v rámci predaja nadbytočného majetku našej spoločnosti prenajatú plochu neodpredajú (r. 2009), naša spoločnosť musela uhrádzať platby zo spornej nájomnej zmluvy, aby sme splnili žalovaným vymienené - požadované vlastnosti - predpoklady ako záujemca o kúpu nadbytočného majetku [redacted]. Dôvodom návrhu na použitie korektívu voči uplatnenej

námietke premlčania bola skutočnosť, že ■■■■■ trvali na tom, že uchádzač o možnosť odkúpenia nadbytočného majetku nesmel mať voči ■■■■ dlžoby a k peňažnému usporiadaniu vzájomných vzťahov po kúpe malo dôjsť kompenzáciou, resp. platbami. Naša spoločnosť z dôvodu trvajúcich jednaní o kúpe nehnuteľností do r. 2009 uhrádzala platby nájomného a preto, pokiaľ žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, ktorá námietka obvykle nespôsobuje rozpor s dobrými mravmi, v danom prípade nami uvádzané dokladované tvrdenia z konania preukazovali dôvodnosť požiadavky použitia námietky korektívu. Podaním z 15.11.2018 sme podrobne a s odkazom na konkrétne postupy dokumentovali svoje úsilie v konkrétnom katastrálnom území vo vzťahu dočasnou stavbou zastavanej nehnuteľnosti, v ktorom sme podrobne opísali genézu predmetu nájmu a dokumentovali, ako zložky ■■■■ prostredníctvom svojho strediska hospodárenia s majetkom plánovali tento problém vyriešiť novou nájomnou zmluvou, pričom paralelne prebiehali jednania medzi nami a ■■■■ o odpredaní nadbytočného majetku - zastavanej plochy a príslušenstva. V prípade úspešnosti jednania o odkúpení nadbytočného majetku ■■■■ sme sa mali stať vlastníkami tých nehnuteľností, ktorých nájom spôsobil vznik bezdôvodného obohatenia.“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

4. V podstatnom možno námietky, ktoré sťažovateľka opísala v tejto časti ústavnej sťažnosti zhrnúť takto: «Súd prvej inštancie dôkazy v uvedenej skladbe 1 - 50, 50 - 70, 70 - 93 nehodnotil a z dôvodov už uvedených tieto v rozsahu 1-50 nemal k dispozícii ani odvolací súd. Nakoľko podmienky k odpredaju nadbytočného majetku cudziemu subjektu mali sa riadiť vymienenými požiadavkami žalovaného - hodnotenie týchto dôkazov (na odpredaj pozemkov ■■■■) nemohlo viesť k vytvoreniu takého skutkového stavu, z ktorého vznikol právny názor odvolacieho súdu, že ako žalobca sme nesmeli mať voči ■■■■ „žiadne podlžnosti“. Šlo o podmienku, na splnenie ktorej žalovaný viazal svoj kladný postoj k uzavretiu nájomnej zmluvy. Ide o procesný nedostatok, pri ktorom došlo k porušeniu nášho práva na spravodlivý proces. Naša spoločnosť ako sťažovateľ nemôže akceptovať, že dôkazy v rozsahu 1 - 93 súd prvej inštancie nehodnotil, aj keď mal dôkazy č. 1 - 50 z pôvodného konania k dispozícii, v súdnom spise z ktorého bol tento nárok vylúčený (18Cb/132/2011). Táto výhrada je preto podstatná, lebo uvádzané dôkazy tvorili súčasť dôkazov v konaní, z ktorého bola táto časť vylúčená bez nasledovania predložených dôkazov 1 - 50 do vylúčeného konania, v ktorom t. č. ako sťažovateľ vykonávame tento procesný úkon. Podstata namietaného nedostatku spočíva vtom, že poukazujeme na dôkazy o výhrade ■■■■ k odpredaju nehnuteľnosti s požiadavkou o bezdlhovom vzťahu uchádzača k ■■■■, o dobe trvania vzájomných jednaní o kúpe nehnuteľností atď., teda o dôkazoch, ktoré by mali odôvodniť použitie korektívu. Pokiaľ súdny spis Okresného súdu Poprad sp.zn. 18Cb/132/2011 nebol pripojený k súdnemu spisu 18Cb/185/2013 v čase odvolacieho konania (7Cob/40/2019) na odvolacom súde, odvolací súd nemohol posudzovať našu námietku odôvodňujúcu použitie korektívu, lebo dôkazy na túto skutočnosť nepoznal v celom rozsahu a preto tieto nemohol posudzovať individuálne a v súvislostiach pričom súd prvej inštancie tieto dôkazy ani nehodnotil.»

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

5. Sťažovateľka v tejto časti uviedla, že „ako dovolací dôvod sme označili nesprávny procesný postup, nesprávnosť právneho posúdenia veci a nesprávnu aplikáciu jednoduchého práva, svojvoľu aplikácie práva všeobecným súdom, ktoré mali mať za následok porušenie základných práv a slobôd našej spoločnosti. V zmysle dôvodov dovolania sme namietali, že ide o svojvoľnú aplikáciu jednoduchého práva z dôvodu markantného odchylenia sa od znenia relevantného predpisu tak, že súd zásadne poprel jeho účel.“.

6. Nespokojnosť sťažovateľky s rozhodnutím o jej dovolaní možno v podstatnom zhrnúť takto:

a) Námiетка, ktorou poukazuje na to, že v rámci ňou podaného dovolania tvrdila, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, čo odôvodnila tým, že z rozhodnutia nižších súdov nie je zrejmé, ako súdy otázku porušenia korektívu po vznesenej námietke premlčania vyhodnotili v zmysle dôkazov 1 – 93. Ďalej uvádza: „Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Dovolací súd mal za to, že pre prípustnosť dovolania musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Ako sťažovateľ máme zato, že prístup nižších súdov k dôkazom č. 1 - 93 je potvrdením vyššie uvedeného kritéria pojmu nesprávny procesný postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom... Naša spoločnosť namieta výklad, v zmysle ktorého nejde o procesný postup súdu, pri ktorom súdy pochybili. Pre sťažovateľa v zmysle čl. 8 základných princípov CSP vyplýva povinnosť podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi.“

b) Argumentácia sťažovateľky, že „súdne konanie po zrušení a vrátení veci na nové konanie bude mať jednoznačný obsah t. j. bude sa konať v rozsahu zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ako sťažovateľ sme presvedčení o správnosti našej výhrady, ktorá sa týka právoplatnej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie voči takému právnomu názoru NS SR, podľa ktorého v právoplatnej časti vykonané dokazovanie a procesné nedostatky konania nemajú svoju relevanciu, lebo nie je súčasťou konečného rozhodnutia vo veci.“.

c) A napokon tvrdenie, že „nesprávnosť právneho posúdenia našej žaloby - nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. Ide o prípad svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva z dôvodu markantného odchylenia sa od znenia relevantného ustanovenia právneho predpisu, tak že zásadne poprel jeho účel a význam. V dôsledku toho došlo k porušeniu základného práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005). Po rozhodnutí NS o dovolaní a výlučne vo vzťahu k nevykonaniu dôkazu oboznámením sa s nami predloženými dôkazmi č. 1-93, ktoré dôkazy vykonané neboli ich oboznámením a hodnotením v konaní 18Cb/185/2013 súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní rozhodnutím bez poznania celého rozsahu dôkazov č. 1-93 považujeme za dôvod našej ústavnej sťažnosti.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, s ktorými vyjadruje svoj nesúhlas a vytýka im nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

11. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka aj využila, a jej odvolacími námietkami sa zaoberal krajský súd ako súd odvolací. Proti časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorou bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), a jej námietkami identickými s námietkami uplatnenými v ústavnej sťažnosti sa zaoberal najvyšší súd ako súd dovolací.

13. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľky uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

16. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu [§ 439 písm. a), b) a c) CSP]. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd však nie je viazaný dovolacím návrhom, t. j. petitom dovolania (§ 441 CSP).

17. Sťažovateľka podala proti časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorou potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (čiastočné zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalovanou), dovolanie a jeho prípustnosť vyvodila z § 420 CSP a § 421 ods. 1 CSP s poukazom na § 419 CSP (bod 7 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

18. Najvyšší súd v napadnutom uznesení pristúpil najprv k posúdeniu prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania z dôvodu porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 CSP, pričom v bode 8 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zhrnul dovolacie dôvody označené sťažovateľkou, a to „*nesprávny procesný postup, nesprávnosť právneho posúdenia - nesprávnu aplikáciu jednoduchého práva, svojvôľu aplikáciu práva všeobecným súdom, ktoré skutočnosti označil za také, ktoré majú za následok porušenie základných práv*“

a slobôd. Podľa dovolateľa, ide o svojvoľnú aplikáciu jednoduchého práva z dôvodu markantného odchýlenia od znenia relevantného predpisu, že zásadne súd potrel jeho účel. S odvolaním sa na ústavu Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 uviedol, že každý sa má právo domáhať ochrany jeho práv na súde, ktorému oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne konať tak, aby bola poskytnutá ochrana v medziach zákona. V tejto súvislosti citoval rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sžo/64/2016, IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005.“.

18.1. Vo vzťahu posúdeniu prípustnosti dovolania sťažovateľky v zmysle § 420 CSP najvyšší súd uviedol: „21. K časti dovolania, v ktorej žalobca namieta porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu nesprávneho procesného postupu, nedostatočného odôvodnením dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa porušenia procesného práva z dôvodu, nesúhlasu s posúdením žalovaným vznesenej námietky premlčania, že ide o námietku bezpredmetnú. Namietaná skutočnosť, nie je porušením procesných zásad, ale posúdenie skutkovej otázky týkajúcej sa posúdenia prejavu vôle žalovaného, ktorý prejav vyniesť námietku premlčania, nie je rozhodne porušením práva druhej sporovej strany. Práve naopak súd sa musí s dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania vysporiadať, čo v danej veci, súdy obidvoch stupňov urobili.

22. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie v merite veci podstatnými otázkami, ako aj, že odvolací súd sa rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záver, že procesným postupom odvolacieho súdu a ani súdom prvej inštancie nedošlo k vade konania, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva tzn. nedošlo v konaní k vade, ktorá znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, t. j. nedošlo na strane žalovaného a ani súdmi k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 C. s. p.

23. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný a vykazujúci porušenie procesných práv žalobcu, s následkom porušenia práva na spravodlivý proces.

24. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na zodpovedaní otázky, prečo nárok v časti uplatneného nároku zamietol.“

19. V bode 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka preukázala dôvodnosť dovolania „rozhodnutiami všeobecných súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/146/2008, 5Obdo/51/2017, 3Cdo/441/2013. Podľa dovolateľa z rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd k otázke použitia korektíva proti dôvodne vznesenej námietke premlčania vyhodnotil dôkazy 1 - 93 žalovaného o premlčaní, čo len z časti žalobne uplatneného nároku. Dovolateľ poukazoval na jeho písomné podania ohľadne priestoru na zdôraznenie inštitútu dobrých mravov a fakt, že súd nehodnotil ním predloženú požiadavku použitia korektívu, čím rozhodol v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Cdo/146/2008. S odvolaním sa na rozhodnutie 3Cdo/441/2013 konštatoval, že uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Z uvedeného dôvodu dovolateľ zastáva stanovisko, že odvolací súd rozhodol v rozpore s citovanými rozhodnutiami, a preto ide o dovolanie jednoznačne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.“.

19.1. Po citácii zákonnej úpravy najvyšší súd k sťažovateľkou už vymedzeným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP uviedol: «27. V konkrétnom prípade dovolateľ ani jednu z uvedených právnych otázok, ktorá by mala byť prejednávaná s poukazom na citované ustanovenie nešpecifikoval. Dovolateľ v texte jeho dovolania žiadnu právnu otázku neuviedol. V celom jeho dovolaní napádal nesprávne zistený skutkový stav bez toho, aby uviedol, v akej právnej otázke bol nesprávne zistený skutkový stav zistený.

28. O tom, či je prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základoch uvedených dovolateľom (porovnaj ustanovenie § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.) kľúčový význam má v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlil (konkretizuje) a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá doposiaľ nebola predmetom dovolacieho prieskumu (viď ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

29. K obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ dovolací súd poukazuje na vysvetlenie obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza „ustálená rozhodovacia prax“ odvolacieho súdu je predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré nie sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu je možné zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré skôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu, názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na tieto nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 C. s. p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie.

30. Ani z citovaných rozhodnutí dovolateľom, v ktorých sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej otázky nie je zrejmé, o akú právnu otázku podľa dovolateľa ide. Nesprávne, alebo neúplne zistený skutkový stav nie je právnou otázkou od ktorej súvisí vyriešenie právneho sporu. Citované rozhodnutia dovolateľom v dovolaní vzhľadom na to, že dovolateľ žiadnu konkrétnu právnu otázku v dovolaní nešpecifikoval, sú pre posúdenie dôvodnosti prípustnosti dovolania bezpredmetné. Z obsahu celého dovolania je zrejme, že dovolateľ nesúhlasí s posúdením skutkového stavu odvolacím súdom, ako aj súdom prvého stupňa, konkrétne s posúdením vznesenej námietky premlčania.

31. Z predloženého obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca teda nešpecifikoval žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ani neuviedol žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacím súdom nebola vyriešená.»

20. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený presvedčivo a vyčerpávajúcym spôsobom. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné. Sťažovateľkou namietanú procesnú vadu zmätočnosti podľa § 420 CSP najvyšší súd nezistil. Súď prvej inštancie, ako aj súď odvolací sa dôvodnosťou námietky premlčania vznesenej žalovanou dostatočne zaoberali a aj ju náležite odôvodnili v rámci svojich rozhodnutí, preto im nemožno vytýkať neodôvodnenosť a ani arbitrárnosť. Vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti

dovolania v zmysle § 421 CSP najvyšší súd jednoznačne poukázal na absenciu formulácie právnej otázky sťažovateľkou v dovolaní, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže je základným (zákonným) predpokladom na to, aby najvyšší súd mohol posúdiť, či už bola, resp. nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená a ak áno, či sa odvolací súd pri jej riešení od nej odklonil, prípadne je ním rozhodovaná rozdielne.

21. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

22. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je postačujúca sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako takú ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu